

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 12 - 18 iulie 2009

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0744/921.703

Discreție

Mi-a spus Laura că tu i-ai spus acel secret pe care îți spuseseam să nu-l spui la nimeni.

-«Păi eu i-am spus să nu-ți spună.»

-«Ce-o să-i facem? Da'... acum să nu-i spui că ți-am spus că ea mi-a spus.»

„Dacă vrei ca nimeni să nu afle, să nu faci” (Proverb chinez). Și dacă vrei ca nimeni să nu știe, să nu spui. Atunci când îi spun cuiva să nu spună ceea ce eu îi spun, îi cer să nu facă ceea ce eu tocmai fac. Într-un fel mă discreditez pe mine însumi. Secrete? În afară de cele profesionale, mai bine este să nu le cunoști, iar dacă le cunoști, trebuie să le păstrezi.

Raționament limpede

Un copil se duse la dentist pentru a-și scoate o măsea. Seara, când tatăl se întoarce acasă, îl întrebă: - «Cum merge, Manolito? Te mai doare măseaua?»

- «Nu știu, tată, că a rămas la dentist.»

Cum să știe ce se întâmplă cu măseaua dacă nu o mai are la el? Raționamentul copilului este foarte limpede: nu ne poate dura ceea ce nu avem. În viață, însă, nu este întotdeauna așa. De multe ori ne doare ceea ce nu avem și tocmai pentru aceasta: pentru că nu avem. A nu avea ceea ce ar vrea să aibă este una din cauzele suferinței multor oameni. Ce izvor de pace, de seninătate și de bucurie este atitudinea pe care o reflectă acea cerere din Vechiul Testament: „Nu-mi da sărăcie nici bogăție; dă-mi doar hrana necesară!” (Proverbe 30,8).

Prezentare

George ajunge la casa unui prieten iar acesta îi spune foarte serios:

- «Să nu te apropii de câine pentru că te poate mușca.»

- «De ce să mă muște?» Răspunse George puțin supărat.

- «Păi, fiindcă nu te cunoaște.» - «Atunci spune-i că sunt George.»

Câinele nu are încredere în necunoscuți și la nimic nu i-ar fi folosit prezentarea.

Noi, oamenii, nu putem trăi neavând încredere în nimeni și, cu atât mai puțin, având încredere în toți. Prudența este o virtute și, ca atare, trebuie să o cultivăm. Neîncrederea este o lipsă și, prin urmare, este ceva rău. Este bine să nu confundăm ambele lucruri. Dumnezeu, în ciuda faptului că ne cunoaște foarte bine, are încredere în tine și în mine.

Vindecarea a doi îndrăciți din Gadara

Cine nu se consideră fiu al lui Dumnezeu și frate al lui Isus, cu siguranță că are în el spiritul morții și nu trebuie să ne mire că se urăște.

Diavolii, cu spiritul de neîncredere, lasă liber omul, care se reîntoarce la fi Fiul lui Dumnezeu. Dar, înainte de a sfârși în abisul în care voia să-l ducă pe om, rămân încă pentru puțin timp în „porci”, în zonele noastre de incredulitate.

„Duceți-vă”. Este porunca lui Isus. De ce le permite lor încă o prezență temporară în mijlocul nostru? De ce mai există atâta incredulitate în jurul nostru? De ce trebuie să existe răul în viața noastră?

Dumnezeu îi lasă pe diavoli, lasă răul pentru a face un mister din mântuire: căci în zonele noastre de incredulitate experimentăm credința, în mizeria noastră, milostivirea sa. Răul există încă, dar a pierdut puterea sa de încântare.

Acum cei doi îndrăciți sunt liberi. Dar spiritul răului este încă în paznicii care se îndepărtează de Isus, precum și în gadarenii care îi cer să plece. Pentru cei doi îndrăciți este o veste bună, iar pentru alții una proastă: eliberarea de rău.

Răul, în posedați, își îndepărtează masca și poate fi învins mai ușor; în ceilalți se prezintă sub aparența binelui, camuflat de interese, avantaje și plăcere.

Răul, pentru a putea fi înțeles ca atare, trebuie să ajungă la faza acută. El iese la iveală și este învins, cu siguranță, prin moarte. De aceea situația limită, precum cea a ucenicilor în barcă pe mare în mijlocul furtunii și a îndrăciților printre morminte sunt cele mai propice.

Spune Evanghelia că întreg orașul a ieșit în întâmpinarea lui Isus. Exact precum îndrăciții. Diavolii l-au rugat să nu-i îndepărteze de ținuturile acelea, iar gadarenii îl roagă să plece din ținutul lor.

Înainte de Dumnezeu, răul nu are nici o libertate. Omul în schimb, poate chiar să refuze eliberarea. Domnul respectă dorința gadarenilor și pleacă. Așteaptă ca păzitorii și întregul oraș să ajungă la extrem, precum ucenicii în barcă sau cei doi îndrăciți printre morminte, pentru ca aceștia să accepte darul său.

În măsura în care avem credință, nu mai suntem sclavi ai fricii. Puțina noastră credință este oricum atacată de incredulitate. Exorcismul este o luptă între îndoială și credință, o luptă a întregii existențe și se va termina doar la sfârșitul vieții, atunci când, cu siguranță, ne vom încredința Tatălui vieții.

Isus, prin somnul și trezirea sa, este Cuvântul care învinge minciuna, lumina care înfrânge întunericul, credința în Tatăl care îndepărtează frica de moarte și oferă o existență liberă, filială și fraternă.

Biserica urmează aceeași luptă. Să luptăm și noi căci inamicul, chiar dacă fuge, este încă activ și numai la sfârșitul lumii sau la sfârșitul vieții noastre va fi trimis în adânc. Amin.